

spise uvedl, že obsah listiny předložil a přečetl nejprve straně jedné v určitém místě a čase, a napotom později, třeba v jiném místě a čase, straně druhé.

Jest zcela myslitelno, že notářský spis může zabrat tolik času, že není možno v jediný den jednání skončiti; měl by býti takový spis pokládán za neplatný?

A což, má-li býti notářský spis sepsán o bilaterálním jednání mezi osobou stíženou epidemickou nemocí a osobou zdravou, jež, bojíc se nebezpečí nákazy, nechce a nesmí ani býti současně přítomna?

Současná přítomnost stran není předepsána ani občanským zákonem jako nucená forma pod neplatností právního jednání a proto také nemůže platiti ani pro notářský spis jako podmínka platnosti jednání neb jako předpoklad povahy listiny veřejné. (§ 66 a 68 a contr.). Že náhled ten jest správný, tomu nasvědčuje ustanovení § 56 not. řádu, dle něhož mohou účastníci listiny soukromé, nebo někteří z nich žádati, aby listina soukromá byla notářem potvrzena. — O tom má sepsati notář spis notářský, při němž nemusí býti všichni účastníci přítomni, stačí jen někteří.

Náhledu zde vyslovenému nasvědčují i zákony jiných zemí.

Tak obč. zák. říše německé praví v § 152 »Wird ein Vertrag gerichtlich oder notariell beurkundet, ohne das beide Teile gleichzeitig anwesend sind, so kommt der Vertrag mit der nach § 126 erfolgten Beurkundung der Annahme zu Stande, wenn nicht ein Anderes bestimmt ist.«

Francouzský code civile nemá zvláštního ustanovení ohledně unitas actus při smlouvách a nepožaduje současně přítomnosti stran. Not. řád francouzský předpisuje pouze v článku 13, že listina notářská má býti psána en un seul et même contexte (v jedné a téže stati).

Italský notářský řád stanoví v článku 47, že spis notářský nemůže býti zřízen, »se non in presenza delle parti« — leč v přítomnosti stran, vyžaduje tudíž sice přítomnosti stran, avšak nikoliv současně přítomnosti stran a starý notářský řád italský z r. 1879 vůbec nestanovil požadavek přítomnosti stran, kterýžto požadavek pojat byl teprve do nového notářského řádu ze dne 13. února 1913 č. 89.

Teprve osnova notářského řádu, jež podána byla v Rakousku v říšské radě v sezení XXI roku 1911 pod čís. 1045, stanovila v § 56, že smlouvy svatební a osvojovací mohou se zřizovati platně pouze za současně přítomnosti smluvních stran.

Byl tudíž požadavek unitas actus tu poprvé vyjádřen pro smlouvy svatební a osvojovací.

Totéž ustanovení poято bylo do osnovy notářského řádu, vypracované Spolkem notářů československých, § 117.

Nová, ministerstvem spravedlnosti vypracovaná a na anketě v roce 1926 všemi účastníky přijatá osnova not. řádu toho ustanovení více nemá.

Nejsou-li strany současně přítomny, jest ovšem nebezpečí, že dříve, než bude přečten podruhé spis notářský straně druhé nepřítomné, může strana první spis již podepsavši, odvolati s ohledem na § 162 obč. zák., avšak případ takový jest spíše jen teoretiky myslitelný, neboť spatium mezi oběma podpisy bude vždy jen zcela krátké.

Z toho, co jsem uvedl, činím konklusi, že unitas actus není podmínkou platnosti právního jednání,

o němž sepsán byl notářský spis a že neodnímá notářskému spisu moc veřejné listiny.

Poněvadž dosud otázkou tou nikdy praxe naše se nezabývala, neodporučuji vzdor tomu kolegům, aby následovali příkladu úvodem této statě uvedeného, který diktovala nutnost, poněvadž náhledy praxe jsou nevyzpytatelné!

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Ze souboru legislativy a judikatury.

Čís. 3564. Manželka, jejíž manželství bylo bez předchozího rozvodu rozloučeno za platnosti novely o právu manželském, nemá podle § 19 novely proti manželi nároku na výživné.

Dvorský dekret ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., neplatí při rozluce manželství.

Z toho, že bývalý manžel poskytuje rozloučené manželce z ochoty výživné, nemůže manželka dovozovati pro sebe žádných práv. (Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 1623/23.)

»Dr. L.«

Čís. 3570. Směnečný nárok proti avalistovi příjemce není podmíněn protestací směnky a zaniká teprve uplynutím tří let ode dne splatnosti směnky. (Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 277/24.)

»Dr. L.«

Čís. 3572. O nároku otce, by osvobozen byl od placení výživného manželským nezletilým dítětem, jest jednati v řízení nesporném. (Rozh. ze dne 4. března 1924, R II 63/24.)

»Dr. L.«

Čís. 3573. Nemanželský otec, složivší pro dítě odbytné, může se domáhati jeho vrácení, pak-li dítě legitimoval.

Rozhodnutí soudu o vrácení odbytného může se v mimosporném řízení státi jen za souhlasu dítěte (opatrovníka mu zvláště zřízeného), a bylo-li odbytné složeno za nemanželského tehdy otce osobou třetí, i za souhlasu této osoby. (Rozh. ze dne 4. března 1924, R II 70/24.)

»Dr. L.«

Čís. 3575. Ustanovení § 56 odstavec třetí, knih. zák. platí obdobou i v řízení vyrovnávacím. Zápis zástavního práva v poznamenáném pořadí může býti povolen jen na základě listiny, mající náležitosti § 56 odstavec třetí, knih. zák. (Rozh. ze dne 4. března 1924, R II 75/24.)

»Dr. L.«

Čís. 3577. Dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., nelze užiti na manželství rozloučená.

§ 19 rozl. zák. nelze použiti, jde-li o manželství rozloučené po vydání rozlukového zákona bez předchozího rozvodu. (Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv II 755/23.)

»Dr. L.«

Čís. 3581. Ani za platnosti § 75 III. dílčí novely k obč. zák. nelze prozatímními opatřeními postihnouti dědické právo v celku nebo určitý podíl jeho, nýbrž pouze určité hmotné pozůstalosti věci, na něž přísluší dědici dědický nárok. (Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 152/24.)

»Dr. L.«

Čís. 3587. Povinnost vyživovati a zaopatřovati nemanželské dítě přechází jako jiný dluh na pozůstalost otcovu. Nemanželské děti nemají však bezpodmínečného práva zůstatí v domě zůstavitelově. Nemanželská matka není povinna hraditi náklady na výživu dětí, pokud není vyčerpána pozůstalost po nemanželském otci. (Rozh. ze dne 5. března 1924, Rv I 1445/23.)

»Dr. L.«

Jest exekuce na zbytkový statek Státním pozemkovým úřadem dlužníku přidělený, jemu ale dosud v pozemkových knihách vlastnický nepřipsaný, tedy jen v jeho držení se nalézající, možná?

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 12. října 1926 R I 921/26. Krajský soud v Jičíně Cs 16/26.)

Vymáhající věřitel žádal k vydobytí své vykonatelné pohledávky proti povinnému o povolení exekuce vnučenou správou zbytkového statku V., který povinný jako přidělec drží a užívá, jak mu byl Stát. Poz. Úřadem přidělen, avšak dosud knihovně nepřipsán.

První soud vnučenou správu povolil.

Soud rekursu k stížnosti strany povinné změnil napadené usnesení v ten rozum, že se exekuční návrh vymáhajícího věřitele zamítá.

Odůvodnění: Dle potvrzení St. Poz. Úřadu z 25. května 1926 byl zbytkový statek V. odevzdán přidělci (povinnému)